

Kommittédirektiv

Översyn av strandskyddet

Beslut vid regeringssammanträde den 4 juli 2019

Sammanfattning

En särskild utredare ska föreslå författningsändringar och andra åtgärder som medför att strandskyddet görs om i grunden genom en ökad differentiering som tar hänsyn till att tillgången till sjöar och stränder varierar i landet, liksom befolkningstäthet och exploateringstryck. Det ska bli betydligt enklare att bygga strandnära i landsbygdsområden. Förslagen ska också syfta till att dels förbättra förutsättningar för bostäder och näringsverksamhet främst för småföretagare, besöksnäring och gröna näringar i områden med lågt exploateringstryck, dels bibehålla eller om behov finns förstärka strandskyddet för att värna obrutna strandlinjer, den allemansrättsliga tillgängligheten och miljön i starkt exploaterade områden. Det lokala inflytandet ska öka.

Utredaren ska bl.a.

- identifiera förhållanden utifrån vilka strandskyddsreglerna kan differentieras med hänsyn till att tillgången till sjöar och stränder varierar i landet, liksom befolkningstäthet och exploateringstryck samt förutsättningar för djur- och växtliv och ange hur dessa förhållanden kan mätas och sättas i relation till varandra,
- föreslå åtgärder som ökar lokalt inflytande,
- föreslå de författningsändringar som krävs i dagens strandskyddsregler för att den variation av skyddsbehov som finns i landet ska få genomslag i strandskyddsreglerna utifrån de skäl som anges inledningsvis,

- utvärdera den nuvarande strandskyddslagstiftningen med avseende på hur ändamålsenlig, effektiv och legitim dess tillämpning är i olika delar av Sverige,
- vid behov föreslå ytterligare åtgärder för att uppnå syftena med reformen enligt ovan, samt säkerställa ett differentierat, effektivt, ändamålsenligt och legitimt strandskydd,
- beakta möjligheten till regelförenklingar.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 november 2020.

Strandskyddet är betydelsefullt för miljön och allemansrätten

Strandskydd är ett generellt områdesskydd som sedan 1950-talet utgör en betydelsefull förutsättning för miljö- och friluftslivspolitik. När strandskyddsreglerna infördes avsåg de ett förbud mot bebyggelse i vissa områden som behövde skyddas och som krävde särskilda förordnanden. Bestämmelserna syftade främst till att förhindra de alltmer tilltagande exploateringarna av strandnära områden, framförallt i och i närheten av tätorter (för strandskyddsbestämmelsernas historik se bl.a. prop. 2013/14:214 s. 8). Ägaren av den fastighet som omfattades av ett sådant strandskyddsförordnande hade fram till år 1973 rätt till ersättning under vissa förutsättningar (se prop. 1972:111, bilaga 2). En fortsatt exploatering av strandnära områden, inte minst genom 1960- och 1970-talets utökade fritidsbebyggelse, ledde emellertid fram till att det 1975 infördes ett generellt strandskydd. Strandskyddsregleringen har därefter utökats till att sedan år 1994 även omfatta ett skydd för växt- och djurliv. Strandskyddets syften är således enligt dagens lagstiftning att långsiktigt trygga förutsättningarna för allemansrättslig tillgång till strandområden, och bevara goda livsvillkor för djur- och växtlivet på land och i vatten. Riksdagens miljö kvalitetsmål inrättades med det generella strandskyddet som en viktig förutsättning (se t.ex. prop. 2009/10:155 och prop. 1997/98:145).

Tillgången till sjöar och stränder varierar i landet, liksom befolkningstäthet och exploateringsstryck. Långa sammanhängande orörda kuststräckor är ovanliga. Längs 13 procent av landets totala insjö- och kuststränder finns det byggnader inom 100 meter från stranden. Stockholms län har störst andel bebyggelsepåverkad kust och strand med 30 procent och Norrbottens län har minst 5 procent. Längs 40 procent av Sveriges kust, inklusive de större öarna, finns bebyggelse inom 100 meter. Störst andel har Stockholms län med 53 procent och Gotland med minst 22 procent (Statistiska Centralbyrån, Statistiskt meddelande, MI 50 SM 1102).

Dagens strandskyddsregler

Strandskyddet regleras i huvudsak i miljöbalken. Det gäller vid havet, insjöar och vattendrag och omfattar som huvudregel både land- och vattenområde intill 100 meter från strandlinjen. Genom beslut av länsstyrelsen och kommunen kan strandskyddets omfattning ändå variera. Länsstyrelsen har möjlighet att besluta om utvidgat strandskydd till 300 meter från strandlinjen. Länsstyrelsen har även möjlighet att i enskilda fall upphäva strandskydd i ett område där det är uppenbart att området saknar betydelse för att tillgodose strandskyddets syften och vid en liten sjö eller ett litet vattendrag där områdets betydelse för att tillgodose strandskyddets syften är liten. Kommunen kan upphäva strandskyddet i detaljplan under vissa förutsättningar. Hur stor andel av stränderna som är skyddade varierar således mellan länen och kommunerna.

Enligt de strandskyddsbestämmelser som gällde före år 2009 fanns det större utrymme för en länsstyrelse att meddela generella undantag från strandskyddet. Förordnandena avgränsade strandskyddets geografiska omfattning på olika sätt. Tio av landets 21 län har genom länsvisa beslut, i olika utsträckning, reglerat strandskyddets omfattning i länet (SOU 2015:108 s. 106).

Inom strandskyddsområdet råder ett generellt nybyggnadsförbud. Att ändra byggnader eller byggnaders användning, eller motsvarande avseende andra anläggningar eller anordningar, är förbjudet om det hindrar eller avhåller allmänheten från att beträda ett område där den annars skulle ha kunnat färdas fritt. Det är vidare förbjudet att utföra en åtgärd inom ett strandskyddsområde om åtgärden väsentligt förändrar livsvillkoren för djur- eller växtarter. Vissa byggnader, anläggningar, anordningar eller åtgärder för de areella näringarna omfattas inte av förbuden i lagstiftningen. Regeringen eller länsstyrelsen kan även genom generella föreskrifter föreskriva att förbuden inte ska gälla för kompletteringsåtgärder till en huvudbyggnad, under vissa angivna förutsättningar.

Om en åtgärd är förbjuden enligt strandskyddslagstiftningen krävs en dispens från strandskyddet, dvs. ett undantag i det enskilda fallet, för att åtgärden ska få utföras. Dispens får endast ges om det finns ett särskilt skäl. I 7 kap. miljöbalken anges de omständigheter som får beaktas som särskilda skäl när det gäller upphävande och dispens. Uppräkningen är avsedd att vara uttömmande. Vid prövning om det finns något särskilt skäl ska det göras en

intresseavvägning där även hänsyn tas till enskilda intressen. Enligt nuvarande praxis medför denna intresseavvägning inte en möjlighet att meddela dispens med beaktande av andra omständigheter än de som anges i 7 kap. (se bl.a. Mark- och miljööverdomstolens avgörande MÖD 2013:37).

Ansökan om strandskyddsdispens prövas som huvudregel av kommunen, men i vissa undantagsfall av länsstyrelsen. Den statliga kontrollen av kommunens beslut sker genom att alla beslut där kommunen ger strandskyddsdispens skickas till länsstyrelsen för överprövning. Om länsstyrelsen bedömer att det saknas förutsättningar för dispens upphävs beslutet. Länsstyrelsens beslut kan överklagas till mark- och miljödomstol och därefter Mark- och miljööverdomstolen. Länsstyrelsen utövar även tillsyn och kontroll över detaljplaner som upphäver strandskyddet genom granskning och överprövning av detaljplaner.

Genom reformen av strandskyddsreglerna 2009 infördes i miljöbalken och plan- och bygglagen bestämmelser om landsbygdsutveckling i strandnära lägen (LIS) med syfte att differentiera och bättre anpassa strandskyddet till de lokala förhållandena och förutsättningarna (prop. 2008/09:119 s. 56). För att bestämmelserna om LIS ska vara tillämpliga krävs inledningsvis att den plats prövningen gäller ligger inom ett LIS-område, dvs. är ett område som är lämpligt för utvecklingen av landsbygden. Området ska även vara av sådant slag och ha en så begränsad omfattning att strandskyddets syften fortfarande tillgodoses långsiktigt. Vissa utpekade kust- och kustskärgårdsområden kan aldrig utgöra ett LIS-område. Därutöver har det pekats ut vissa områden som kan utgöra LIS-område endast om området har en liten betydelse för att tillgodose strandskyddets syften. Kommunens förutsätts redovisa sin bedömning av LIS-områden i översiktsplanen, som då blir vägledande för handläggning av ansökningar om dispens från strandskyddet. Det finns däremot inte något formellt krav på att ett visst område ska vara utpekat som LIS-område i en översiktsplan för att de särskilda reglerna för LIS-områden ska kunna tillämpas.

Som särskilda skäl för strandskyddsdispens får man i LIS-områden även beakta om en byggnad, verksamhet, anläggning eller åtgärd bidrar till utvecklingen av landsbygden. Om prövningen gäller en dispens för att uppföra enstaka en- eller tvåbostadshus med tillhörande komplementbyggnader och

andra åtgärder får man i stället beakta om huset eller husen avses att uppföras i anslutning till ett befintligt bostadshus. Från 2010 har antalet dispenser med LIS som dispensgrund ökat långsamt (SOU 2015:108 s. 118).

Strandskyddet påverkar andra viktiga samhällsintressen

Dagens strandskydd är inte utformat på ett sätt som tar tillräcklig hänsyn till de varierande förhållanden som råder i olika delar av landet, och begränsar i vissa lägen möjligheten till utveckling och byggande på landsbygden. En förändring av strandskyddet skulle kunna öka möjligheten till landsbygdsutveckling, med fler jobb och företagande som följd samtidigt som den allmångsrettliga tillgången och växt- och djurliv behöver värnas och vid behov stärkas i områden med högt exploateringsstryck. Strandskyddsreglernas utformning spelar en viktig roll, dels genom hur det påverkar möjligheterna till byggande och näringsverksamhet, dels genom hur det kan bidra till attraktiva och tillgängliga miljöer av betydelse för besöksnäringen såväl som för de boende. Utveckling av näringsverksamhet i strandnära läge, som bidrar till tillgängliggörande av områden, kan främja det rörliga friluftslivet, besöksnäring och lokal service.

De gröna näringarna är viktiga aktörer både genom sin produktion av livsmedel och andra varor på marknaden, jobb, företagande och export samt genom de positiva miljöeffekter de ger upphov till. Detta bidrar på många sätt till attraktionskraft, biologisk mångfald och klimatnytta. Jord- och skogsbruksverksamhet samt övriga näringar utgörs i dag av såväl stora som mindre verksamheter som är specialiserade eller diversifierade med exempelvis turism, fiske, jakt, vattenbruk eller småskalig livsmedelsproduktion. De mindre verksamheterna faller ofta utanför undantaget för de areella näringarna då de bedöms som hobbyverksamhet, men de fyller en viktig funktion för att hålla landskapet öppet, tillgängligt och attraktivt (SOU 2015:108 s. 197).

Strandskyddsreglernas utformning påverkar genomförandet av miljövårdande insatser i form av t.ex. betesdrift och anläggning av våtmarker. Enligt klimatlagen (2017:720) ska regeringen arbeta för att bevara och skapa funktioner i miljön som motverkar klimatförändring och dess skadliga effekter. Klimatets förändring innebär ändringar i temperatur, nederbörd och vind vilket bl.a. ökar risken för ras, skred, erosion och översvämning och medför stora förändringar för den biologiska mångfalden, ekosystemen, kulturmiljöerna och landskapet. Den kommunala översiktsplaneringen är central för

att skydda mot effekter av klimatförändringar och även strandskyddet kan spela en viktig roll vid klimatanpassning.

Uppdraget att differentiera strandskyddsreglerna

Hur har strandskyddet fungerat?

Strandskyddet har utvärderats grundligt med avseende bl.a. på hur effektivt de reformer som genomfördes 2009 har bidragit till landsbygdsutveckling. LIS-reglerna har utvärderats gemensamt av Naturvårdsverket och Boverket. Därutöver har Strandskyddsdelegationen haft i uppdrag att utföra och samordna en informations- och kunskapsinsats när det gäller frågor som berör tillämpningen av strandskyddsreglerna. Även Boverkets uppföljning av tillämpningen av plan- och bygglagstiftningen som genomfördes 2015 behandlade landsbygdsutveckling i strandnära läge.

Mot bakgrund av slutsatserna i dessa rapporter och ett tillkännagivande från riksdagen gav regeringen år 2017 Naturvårdsverket i uppdrag att se över LIS-reglerna och föreslå de författningsändringar och eventuella andra åtgärder som behövs för att ytterligare främja landsbygdsutveckling i områden med god tillgång till stränder. Naturvårdsverket redovisade uppdraget i augusti 2017 och redovisningen remitterades i augusti 2018. Därutöver publicerade Länsstyrelsen i Norrbottens län i februari 2019 en sammanställning av hur exploateringen av stränder ser ut i de olika delarna av landet. Karteringen är en del av Sveriges regionala miljöövervakning.

Strandskyddsdelegationen konstaterade i sitt betänkande att den intention som låg bakom förändringen 2009, med fortsatt restriktivitet i exploaterade områden och lättnader i skyddet där det fanns god tillgång på oexploaterade strandområden, inte hade fått full effekt. Delegationen identifierade en rad problemområden såsom utformningen av skälen för upphävande av eller dispens från strandskyddet, men också svårigheter som rör en nationellt enhetlig kartredovisning av strandskyddet och samordning mellan dispensprövning och fastighetsbildning. Delegationen beskrev dessa problemområden mer i detalj och pekade på behovet av en översyn av reglerna utifrån dessa problemområden (se SOU 2015:108 s. 215–238).

Mer i detalj ansåg Strandskyddsdelegationen bl.a. att införandet av de sex särskilda skälen för dispens hade inneburit en enhetlig och förenklad handläggning men att de inte gav tillräckligt utrymme för att behandla olika fall

olika. Enligt delegationen var det viktigt att genomföra en analys av hur tillämpningen av dispenskälén påverkade landsbygd respektive tätbebyggda områden och hur många dispensansökningar som avslogs för att det saknades stöd i ett av de sex särskilda skälen eller skälet om LIS, trots att åtgärden i fråga uppenbart saknade betydelse för strandskyddets syften.

Beträffande bestämmelserna om LIS ansåg delegationen bl.a. att otydligheter i bestämmelsernas förarbeten hade skapat en osäkerhet i tillämpningen. Delegationen ansåg att den geografiska begränsningen av LIS var motiverad, men att bestämmelserna i högre grad borde beakta platsspecifika förutsättningar och möjliggöra ett hänsynstagande till områdenas föränderlighet. LIS utan föregående fysisk planering, som ett komplement till en övergripande planering, skulle kunna innebära en ökad flexibilitet och förbättra möjligheterna för lokalt entreprenörskap samt till dispens för enstaka bostadshus för landsbygdsutveckling.

Enligt delegationen var undantaget för de areella näringarna svårt att tillämpa för de småföretagare som har små produktionsenheter och som för sin försörjning är beroende av inkomster från flera olika typer av näringar. De mindre verksamheterna faller ofta utanför undantaget för areella näringar då de bedöms som hobbyverksamheter. Inte sällan brukar små produktionsenheter också mark som inte är lämpad för högproduktiva enheter. Därmed kan dessa småbruk utföra stora insatser för att bevara öppna slätter- och betesmarker – vilket skapar biologisk mångfald, bevarar kulturmiljöer och skapar förutsättningar för attraktivt friluftsliv.

Reformen av strandskyddsreglerna 2009 hade också till syfte att strama åt möjligheten till undantag i högexploaterade områden främst genom att dispensmöjligheterna blev tydligare. Fortfarande ges dock flest dispenser i tätbefolkade områden enligt Naturvårdsverkets årliga sammanställningar av strandskyddsdispenser. Strandskyddsdelegationen konstaterade i sitt betänkande att det finns indikationer på att skyddet är starkt i glest bebyggda områden och svagare i tätbebyggda områden. I dagsläget ges t.ex. flest dispenser i storstadsområdena i Stockholms och Västra Götalands län, menade delegationen. Detta indikerar att regelförändringarna som infördes genom reformen 2009 inte fullt ut har fyllt sitt syfte om att skapa differentierade strandskyddsregler och delegationens uppfattning var att det finns ett brett stöd för en sådan differentiering, men ifrågasatte om denna har fått full effekt. Enligt

delegationen har det återkommande beskrivits att dispensskälen inte är tillräckligt restriktiva för att bevara kvarvarande tillgängliga områden i tätbebyggda områden. Ett exempel är skälet om ett område som redan har tagits i anspråk, vilket upplevs tillämpas allt för lättvindigt.

Sammantaget upplevs strandskyddet enligt Strandskyddsdelegationen som orimligt i förhållande till det skydd som behövs för att säkerställa strandskyddets syften i glest bebyggda områden. Samtidigt upplevs det inte alltid som att det tillämpas på ett sådant sätt att det säkerställer strandskyddets syften i tätbebyggda områden. När tillämpningen inte upplevs säkerställa strandskyddets syften i alla avseenden påverkar det regelverkets legitimitet.

Även den parlamentariska landsbygdskommittén konstaterar i sitt betänkande att förändringarna i strandskyddslagstiftningen inte fått den effekt för landsbygdsutvecklingen som många kommuner och landsbygdsbor hoppades på, och rekommenderar därför regeringen att vidta ytterligare åtgärder för att strandskyddsreglerna ska få en avsedd effekt i landsbygderna (SOU 2017:1 s. 138).

Havs- och vattenmyndigheten har i den fördjupade utvärderingen av miljömålet Levande sjöar och vattendrag 2019 lyft behovet av skärpt och utökad tillsyn av strandskyddet för att miljömålet ska nås (Havs- och vattenmyndighetens rapport 2019:22).

År 2014 beslutade riksdagen om propositionen Strandskyddet vid små sjöar och vattendrag (prop. 2013/14:214, bet. 2013/14: MJU26, rskr. 2013/14:358). Därigenom antogs lagändringar som innebar att länsstyrelsen ska få möjlighet att upphäva strandskyddet vid små sjöar och vattendrag, om det område som upphävande avser har en liten betydelse för att tillgodose strandskyddets syften. Särskilt viktigt är det för anlagda dammar, diken och andra små vatten utan större miljövärden.

Med beaktande av ovanstående ska utredaren:

- utvärdera den nuvarande strandskyddslagstiftningen med avseende på hur ändamålsenlig, effektiv och legitim dess tillämpning är i olika delar av Sverige. Utvärderingen ska också visa hur strandskyddet påverkar förutsättningar för bostäder och näringsverksamhet främst för småföre-

tagare, de gröna näringarna, besöksnäring, landsbygds- och friluftslivspolitikerna, samt den allemansrättsliga tillgängligheten och möjligheten att nå relevanta miljö kvalitetsmål samt skydd mot klimatförändringar.

Hur bör regelverket utformas för att tillgodose behovet av differentiering?

En differentiering av strandskyddet som tar hänsyn till variationer i landet och inom en kommun är en förutsättning för en tillförlitlig och förståelig strandskyddsreglering som också ger legitimitet och trovärdighet. Men det är också viktigt att utredarens förslag på differentiering strävar efter att inte försämra den allemansrättsliga tillgången till obrutna strandlinjer. För att kunna differentiera strandskyddet krävs att relevanta förhållanden som t.ex. tillgång till sjöar och stränder, befolkningstäthet och exploateringsstryck samt förutsättningar för djur- och växtliv, både på land och i vattnet, identifieras och görs mätbara. Dagens reglering i miljöbalken behöver ändras eller i delar kompletteras så att olika områdens varierande skyddsbehov får genomslag, och det skapas bättre förutsättningar för bostäder och näringsverksamhet främst för småföretagare, besöksnäring och gröna näringar i områden med lågt exploateringsstryck. För att balansera de olika intressen som berörs, främst bostäder, näringsverksamhet, allemansrättslig tillgänglighet, skyddet av djur- och växtliv och skyddet mot klimatförändringar, behövs en väl avvägd differentiering med fortsatt starkt, och om behov finns förstärkt strandskydd i områden som redan är starkt exploaterade. En analys bör göras av hur effektivt olika typer av regleringar bidrar till de berörda intressena och ökar det lokala inflytandet, utan att strandskyddets syften riskeras.

Strandskyddets legitimitet beror till en del på i vilken utsträckning markägare uppfattar skyddet som motiverat utifrån de inskränkningar som strandskyddets syften innebär, och att regelverket tillämpas rättvist samt på hur allmänheten uppfattar tillämpningen utifrån strandskyddets syften. I dag utför länsstyrelsen tillsyn och kontroll. Vidare är det endast länsstyrelsen som, förutom inom detaljplaner, har möjlighet att upphäva strandskyddet i vissa områden. Utredaren ska lämna förslag som stärker det lokala inflytandet. Länsstyrelserna har i dag en viktig uppgift kring tillsyn och kontroll av strandskyddsreglerna. Det finns fortsatt ett behov av en ändamålsenlig och effektiv statlig tillsyn och kontroll av tillämpningen av förändrade strandskyddsregler, som värnar dess syften och säkerställer ett differentierat och legitimt strandskydd. Förutom en god och allmänt tillgänglig kunskapsgrund och ett ökat lokalt inflytande, framstår en rättvis tillämpning och tillsyn av

efterlevnaden av strandskyddet som viktig för att skyddet ska uppfattas som legitimt. Tillsynen och kontrollen är en viktig förutsättning för ett fungerande strandskydd.

Det ska vara betydligt enklare att bygga strandnära i landsbygdsområden. Strandskyddslagstiftningen behöver göras om i grunden genom en ökad differentiering. Denna ska på allvar ta hänsyn till att tillgång till sjöar och stränder varierar i landet, liksom befolkningstäthet och exploateringsstryck. Det ska vara enklare att få bygga strandnära och skapas bättre förutsättningar för bostäder och näringsverksamhet främst för småföretagare, besöksnäring och gröna näringar i områden med lågt exploateringsstryck. Det lokala inflytandet ska öka. Ett fortsatt starkt och, om behov finns, förstärkt strandskydd ska finnas för att värna obrutna strandlinjer, den allemansrättsliga tillgängligheten och miljön i områden som redan är starkt exploaterade. Med beaktande av ovanstående ska utredaren:

- identifiera förhållanden såsom t.ex. befolkningstäthet, exploateringsstryck, allmänhetens tillgång till sjöar och stränder och förutsättningar för djur- och växtliv i strandområden utifrån vilka strandskyddsreglerna kan differentieras samt hur dessa förhållanden ska mätas och sättas i relation till varandra genom lämpliga kriterier,
- föreslå åtgärder som ökar lokalt inflytande,
- utifrån slutsatserna i föregående punkter föreslå de författningsändringar som krävs för att den variation av skyddsbehov som finns i landet får genomslag i strandskyddsreglerna, bland annat genom varierade möjligheter till dispenser och undantag eller genom generella föreskrifter. Strandskyddets syften, att värna miljön och den allemansrättsliga tillgången, ska inte ändras men regelverket behöver göras om i grunden genom en ökad differentiering för att ett mer anpassat, flexibelt och ändamålsenligt skydd som ökar möjligheten till utveckling. Särskild hänsyn ska tas till att underlätta byggande och skapa bättre förutsättningar för bostäder och näringsverksamhet, i huvudsak småföretagare, besöksnäring och gröna näringar i strandnära lägen i områden med lågt exploateringsstryck. Särskild hänsyn ska också tas för att underlätta byggande i befintliga samhällen i landsbygd och glesbygd. De föreslagna författningsändringarna ska värna obrutna strandlinjer, den allemansrättsliga tillgängligheten och miljön i områden som redan är starkt exploaterade,
- länsstyrelserna har i dag en viktig uppgift kring tillsyn och kontroll av strandskyddsreglerna. Utredaren ska utgå från att det fortsatt finns ett

behov av en ändamålsenlig och effektiv statlig tillsyn och kontroll av tillämpningen av förändrade strandskyddsregler, som värnar dess syften och säkerställer ett differentierat och legitimt strandskydd,

- om behov finns även lämna förslag som stärker strandskyddet för att värna obrutna strandlinjer, den allemansrättsliga tillgängligheten och miljön i starkt exploaterade områden,
- analysera behovet av kunskapsunderlag om lokala förhållanden som är av betydelse för ett differentierat, effektivt, ändamålsenligt och legitimt strandskydd och för att uppfylla strandskyddets syften och lämna förslag om hur detta behov kan tillgodoses,
- i övrigt föreslå ytterligare åtgärder som behövs för att genomföra de författningsförslag som lämnas, och
- beakta möjligheten till regelförenklingar.

Utredaren ska inte överväga eller föreslå ändringar i skyddet för totalförsvarets intressen enligt 3 kap. 9 och 10 §§ miljöbalken.

Konsekvensbeskrivningar

Utöver vad som anges i 14–15 a §§ kommittéförordningen (1998:1474) ska utredaren beskriva konsekvenser för miljön och för friluftslivet och möjligheten till att bygga och driva företag på landsbygden. Utredaren ska beskriva och om möjligt kvantifiera de samhällsekonomiska effekterna av de förslag som läggs, t.ex. i fråga om eventuella effekter vid långsiktigt förändrad bebyggelsestruktur, samt eventuella konsekvenser för samhällets motståndskraft mot klimatförändringar. Utredaren ska även där det är relevant beskriva konsekvenserna av förslagen för nuvarande och framtida behov för dricksvattenförsörjning. Viktiga ställningstaganden i utformningen av förslaget ska beskrivas. Alternativa lösningar som övervägts ska beskrivas samt skälen till att de valts bort. De offentligfinansiella effekterna av utredningens förslag ska beaktas. Om förslagen innebär offentligfinansiella kostnader ska förslag till finansiering lämnas. Om förslagen påverkar den kommunala självstyrelsen, ska de konsekvenser och de särskilda avvägningar som föranlett förslagen särskilt redovisas (se 14 kap. 3 § RF). Frågan om resursbehovet för berörda prövnings- och tillsynsmyndigheter och andra statliga och kommunala aktörer ska belysas. Utredaren ska överväga hur de föreslagna åtgärderna kan utvärderas. Den samhällsekonomiska analysen ska genomföras av eller med stöd av personer med dokumenterad samhällsekonomisk kompetens.

Kontakter och redovisning av uppdraget

Utredaren ska ha en kontinuerlig dialog med berörda myndigheter, kommuner och andra intressenter. Samråd ska även ske med Tillväxtverket vid upprättande av konsekvensbeskrivningen.

Uppdraget ska redovisas senast den 30 november 2020.

(Miljödepartementet)